

Arrest

nr. 312 418 van 3 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. LYS**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 augustus 2022.

1.2. Op 11 september 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn advocaat en voogd waren daarbij aanwezig.

1.3. Op 25 oktober 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. S. ([...]), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Karamar, gelegen in het district Narang van de provincie Kunar. Hier verbleef u met uw ouders, vier broers en twee zussen. U ging voor zes jaar naar school en volgde ook religieuze lessen in de moskee. Verder hielp u uw vader met de dieren. Uw vader werkte ook als tractorchauffeur.

Op een dag kwam u van school en vroeg uw vader om voor de dieren te zorgen. U ging buiten en bij de (droge) rivier zag u mensen met een bedekt gezicht die rondkeken. Op deze plek vond in het verleden reeds een bomontploffing plaats. U vond deze personen verdacht, waardoor u direct terug naar huis ging en vertelde aan uw vader wat u gezien had. Uw vader zei dat u dit moest gaan melden in het districtshuis. Dit deed u dan ook. Uw vader was hier niet bij. Bij de districtspolitie meldde u wat u gezien had. Zij vertelden dat ze actie zouden ondernemen en dat u terug naar huis moest gaan. De politie informeerde het nationaal leger, waarna zij een operatie uitvoerden. Die personen, leden van de taliban bleek toen, werden opgepakt door het leger en in de gevangenis geplaatst. Enige tijd nadien stuurden ze een dreigbrief waarin werd gesteld dat u zich bij de taliban moest aanmelden, waarop u niet inging.

Met de machtsovername kwamen alle gevangenen vrij en dus ook de personen waarover u gesproken had tegen de districtspolitie. Een dag later kwamen de taliban in de avond naar jullie huis. Uw vader sprak met hen. Ze vroegen waar u was, waarop uw vader antwoordde dat u niet thuis was, daar u naar het huis van uw maternale oom gegaan was. De volgende dag kwamen ze een tweede keer en vroegen opnieuw naar u. Uw vader zei hetzelfde. Een dag later was uw vader met zijn tractor aan het werk toen de taliban op hem schoten. De kogel raakte het voertuig, maar uw vader bleef ongedeerd. Hij kwam terug naar huis en besloot dat de taliban jullie niet met rust zouden laten. Er werd besloten om te verhuizen en jullie gingen met het hele gezin naar Jalalabad stad. Hier bleef u voor twee dagen, waarin uw vertrek geregeld werd.

U verliet Afghanistan een week na de machtsovername en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en verder in een container naar België. Hier kwam u aan op 9 augustus 2022. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 10 augustus 2022, als niet-begeleide minderjarige. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban, daar ze u beschuldigen van spionage. Na uw vertrek verhuisde uw gezin naar Kabul stad, regio Kalai Zaman Khan. Ze verhuizen de hele tijd van de ene plek naar de andere.

Ter staving van uw verzoek legt u de kopieën van volgende documenten voor: uw taskara en deze van uw moeder, grootmoeder (langs vaderszijde), broers P., I. en S. en zussen H. en R., de vaccinatiekaart van uw broer M. en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar ze u beschuldigen van spionage. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Allereerst is het weinig geloofwaardig dat de taliban hun bommen op dergelijke open locatie zouden plaatsen terwijl er andere mensen zich in de omgeving kunnen bevinden. Zowel de bom zelf als het plaatsen ervan zou dan ook door eender wie gezien kunnen worden, waarna deze zijn functie zou verliezen. Dat de taliban dergelijke amateuristische methodes zouden hanteren om de overheid en/of hun voertuigen aan te vallen, is weinig aannemelijk. Zeker daar de taliban, volgens uw verklaringen, reeds een bomaanslag pleegden op die locatie (CGVS, p.15). Bijgevolg is de kans groot dat het overheidspersoneel deze wegen in de gaten zou houden en deze zou laten inspecteren vooraleer zij zich hierop zouden begeven. Er kan dan ook verwacht worden dat een bom van de taliban niet open en bloot geïnstalleerd werd langs de weg op klaarlichte dag. Dit houdt immers dermate veel risico in, waarmee het doel van deze bom in veel gevallen compleet misgelopen wordt. Het is bijgevolg weinig geloofwaardig dat de taliban dergelijke werkwijze zouden hanteren en u net op dat moment de taliban zou bezig gezien hebben. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan deze situatie.

Zelfs indien het bovenstaande geloofwaardig zou zijn, quod non, kunnen uw verdere verklaringen omtrent het hele gebeuren met de bom en de nasleep ervan niet overtuigen. Verschillende onlogische en vage elementen dienen opgemerkt te worden. Er werd u gevraagd om uw waarnemingen in detail te beschrijven, waarop u slechts antwoordde dat u daar gewoon mensen zag (CGVS, p.16). Zo hadden twee een bedekt gezicht en de andere droegen lange kleren. Gevraagd met hoeveel ze waren, stelde u weer dat u slechts twee personen zag en geen idee heeft hoeveel anderen daar waren. Verder dan het feit dat die twee in het rond keken, komt u dan ook niet. Uw verklaringen blijven dan ook zeer vaag en weinig doorleefd. Daarenboven blijft het een groot vraagteken waarom u uw twijfels had over deze personen. U haalde nog aan dat u verward was daar deze personen zich bevonden op de locatie waar reeds eerder een ontploffing had plaatsgevonden (CGVS, p.16). Deze verklaring levert echter weinig duidelijkheid, daar u deze personen geenszins iets verkeerd zag doen en ze daar misschien gewoon even passeerden en bleven kijken naar die plek. Waar ze op school aan de kinderen zeiden om vreemden en verdachten aan te geven bij de politie, dient opgemerkt te worden dat het weinig waarschijnlijk is dat jullie letterlijk iedereen die jullie niet kenden dienden te rapporteren. Waarom u deze personen dan ook zo verdacht vond, terwijl ze daar gewoon rond zich stonden te kijken, lijkt u niet uit te klaren. Dat u dan ook onmiddellijk overging tot het informeren van de politie na het zien van deze twee personen, die helemaal niets verdachts aan het doen waren, is toch opmerkelijk. Zo had u amper informatie om over te brengen aan de politie.

Verder is het merkwaardig dat u als dertienjarige helemaal alleen deze informatie zou gaan overbrengen zijn aan de districtspolitie. Het is niet onlogisch om te verwachten dat een volwassen persoon als uw vader of een andere verwante u hierbij zou begeleiden en de politie zou te woord staan. Uw verklaringen hieromtrent overtuigen daarenboven niet. Zo stelde u dat uw vader niet meeging daar hij niet goed kan lopen, omdat hij oud is (CGVS, p.17). Nochtans werkte uw vader als tractorchauffeur, bewerkte hij de velden en zorgde hij voor de dieren. Verder verhuisde uw familie volgens uw verklaringen naar Jalalabad stad en later ook naar Kabul. Eveneens in Kabul gaat hij nog steeds werken indien hij werkt vindt (CGVS, p.12). Dat hij bijgevolg fysiek niet in staat zou geweest zijn om u te begeleiden naar het districtscentrum, dat volgens uw verklaringen dichtbij jullie lag, is dan ook niet geloofwaardig. Voorts lijkt u niet exact te weten met wie u sprak van de districtspolitie. U herhaalt louter dat ze politie waren, een uniform droegen en wapens hadden (CGVS, p.17). Ook het gegeven dat de politie uw verklaringen onmiddellijk ten harte nam en u onmiddellijk in vertrouwen nam, doet vragen rijzen. De verklaring dat ze u vertrouwden daar op school gezegd werd om zulke dingen te doen, is allesbehalve afdoende. Zo weten ze geenszins of u waarachtige informatie vertelt en zou u hen evengoed in de val kunnen proberen lokken. Dat de politie dan ook na dergelijke vage en ontoereikende informatie onmiddellijk het leger zouden informeren om daar een operatie te gaan uitvoeren, doet de wenkbrauwen fronsen.

Tevens heeft u geen enkel idee wie deze twee talibanleden die u had gezien precies waren (CGVS, p.16). Dat u deze personen vanuit de verte niet direct zou herkennen tot daar aan toe, maar dat u geen enkele informatie over hen zou bekomen hebben, valt weinig geloofwaardig te noemen. Zo werd u na de arrestatie van deze twee talibanleden volgens uw verklaringen uitgenodigd door het districtshuis om een prijs in ontvangst te nemen (CGVS, p.17). U haalde aan dat ze u louter bedankten en zeiden aan de andere mensen om hetzelfde te doen. Ook verklaarde u dat u op dat moment nog niet wist dat die personen taliban waren. Dat de politie, de commandant van het leger of het districtshoofd echter geen enkele verder informatie zouden verschaft hebben omtrent deze twee leden van de taliban is niet aannemelijk. Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege de taliban, de nodige inspanningen levert om zoveel

mogelijk informatie te verzamelen over de personen die u vreest. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van zijn relaas waarvan u geen kennis hebt, in casu quod non. Dit klemmt des te meer gezien u verklaart ook nog steeds contact te hebben met uw vader die nog in Afghanistan is achtergebleven en van wie u dus meer info zou kunnen verkrijgen (CGVS p. 13). Dat u telkens opnieuw vage en weinig doorleefde verklaringen blijft afleggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende asielmotieven.

Overigens zijn de handelingen van de taliban evenzeer opmerkelijk te noemen. Zo lieten de taliban u eerst zo'n twee tot drie maanden met rust en lieten helemaal niets van zich horen, maar zonden ze hierna plots, een 25tal dagen voor de machtsovername, een dreigbrief (CGVS, p.18). Nochtans werd u publiekelijk bedankt voor uw doorgegeven informatie en zullen de taliban ongetwijfeld op de hoogte geweest zijn van uw daden. Ook kwamen de taliban soms naar het dorp, zo hadden ze reeds een bom geplaatst bij de weg in het verleden (CGVS, p.8). Dat ze dan ook eerst dergelijke lange periode niets van zich lieten horen, maar plots wel overgingen tot het verzenden van een dreigbrief, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met de taliban. Verder is het doel van deze brief geheel onduidelijk. Op deze manier zouden ze u immers waarschuwen en zou u zich uit de voeten kunnen maken. Indien u echter een danig belangrijk target bent, daar ze u verdachten van betrokkenheid bij de arrestatie van twee van hun leden en u hen tot op heden dient te vrezen hiervoor, kan verwacht worden dat ze geen enkel risico zouden nemen inzake uw bestraffing. Hun werkwijze waarbij ze ervan uit zouden gaan dat u zich vrijwillig bij hen zou aanbieden, zoals u deze voorstelt, houdt dan ook geen steek. Voorts bent u geenszins in staat om meer in detail te beschrijven wat er in deze dreigbrief geschreven zou zijn. Verder dan het gegeven dat uw vader hem voorlas en zei dat het betekende dat ze jou willen hebben, komt u niet (CGVS, p.19). Daarenboven is het uiterst opmerkelijk dat u bij de DVZ met geen woord repte over deze dreigbrief. Daar sprak u wel degelijk vrij gedetailleerd over de bedreigingen, zo zei u wel dat de taliban drie keer langskwamen (Vragenlijst CGVS, p.2). Dat u bijgevolg opnieuw niet in staat bent om tijdens opeenvolgende onderhouden eenduidige verklaringen af te leggen omtrent de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat u uw land diende te verlaten en steeds terugvalt op weinig doorleefde uitspraken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen dermate. Inzake de dreigbrief die u voorlegde ter staving van uw verklaringen, dient bovendien opgemerkt te worden dat dit slechts een fotokopie betreft, terwijl kopies weinig betrouwbaar zijn gezien ze makkelijk via allerlei knip-en plakwerk te manipuleren zijn. Ook betreft dit een handgeschreven brief, die door iedereen kan zijn opgemaakt en is de authenticiteit ervan niet gegarandeerd. Dit klemmt des te meer daar uit objectieve informatie (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Met deze brief slaagt u er dan ook niet in de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen.

Verder leken de taliban na deze brief weinig interesse te tonen in u. Zo hoorde u hierna opnieuw 25 dagen helemaal niets van de taliban (CGVS, p.18-19). Nochtans gehoorzaamde u geenszins aan hun eisen. Zo kwam u zich niet aanbieden, zoals ze u zouden gevraagd hebben in hun brief. Dat er hier opnieuw weinig opvolging omtrent lijkt te zijn en er zich geen repercussies voordeden, doet de wenkbrauwen fronsen. Het was dan ook pas met de machtsovername dat jullie opnieuw iets te horen kregen van de taliban, namelijk toen ze naar jullie huis kwamen (CGVS, p.19). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter weinig aannemelijk. Ten eerste stelt u de werkwijze van de taliban wel zeer amateuristisch voor. Zo zou uw vader gezegd hebben dat u niet thuis was, maar in het huis van uw oom (CGVS, p.19), waarna de taliban gewoon afdropen als makke lammetjes. Ze controleerden geenszins de uitspraken van uw vader, ze controleerden geenszins jullie huis en ook leken ze niet na te gaan of u zich effectief bij uw oom bevond. Indien u echter in hun ogen een spion was waardoor een bomaanslag van hen vrijdeld werd en daarenboven reeds hun eisen negeerde in de dreigbrief, is het ten eerste onaannemelijk dat de taliban gewoon opnieuw zouden vertrekken zonder enige verdere concrete actie te ondernemen. Ten tweede geven de taliban u op deze manier opnieuw een kans om u uit de voeten te maken. Er kan echter verwacht worden dat ze u kost wat kost zouden willen te pakken krijgen. Dat ze dan ook enig risico zouden nemen om hun target kwijt te raken, is weinig geloofwaardig. Ten derde leken de taliban wel zeer veel geduld te hebben. Zo stelde u dat ze nog een tweede keer naar u kwamen vragen en probeerde uw vader hen opnieuw hetzelfde wijs te maken. Dat de taliban vervolgens opnieuw gewoon zouden vertrokken zijn zonder enige verdere gevolgen, rijmt geenszins met de bedreigingen die volgens uw verklaringen boven uw hoofd hangen. Nadien zouden ze dan plots op uw vader geschoten hebben, hetgeen een blote bewering is die u op geen enkele manier staft. De vraag rijst waarom ze dan uw vader niet eerder iets aandeden toen ze de tweede keer geen succes hadden om u te pakken te krijgen. Uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de werkwijze van de taliban en het geduld dat ze zouden gehad hebben met u en daarnaast de weinige concrete pogingen die de taliban ondernamen om u

te pakken te krijgen, ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor de taliban. Bovendien dringt de vaststelling zich ook op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Dit zowel voor als na de machtsovername. Te meer daar u in uw huis bleef vertoeven en uw leven verder zette zonder enige problemen. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde asielmotieven en vrees.

Tevens stroken de handelingen van u en uw familie geenszins met de vooropgestelde bedreigingen van de taliban. Zo ging u niet in op de eis in de dreigbrief om uzelf bij hen aan te bieden en bleef u gewoon uw leven verder zetten in het dorp en leek uw familie niets van voorzorgsmaatregelen te nemen. Zo gaf u zelf aan dat u soms buiten ging, bijvoorbeeld om met uw vader naar de velden te gaan of om buiten te spelen voor uw huis (CGVS, p.18). Dat uw familie echter geen graten leek te zien in de bedreigingen van de taliban, houdt weinig steek. Waar u nog aanhaalde dat er in de periode na de brief nog overheidsaanwezigheid was, waardoor jullie niet dachten dat de taliban achter jullie zouden komen, werd u gewezen op het feit dat de taliban reeds in de omgeving aanwezig waren en reeds naar het dorp gekomen waren (CGVS, p.19). Uw verklaring dat jullie huis muren had en andere mensen het zouden zien als ze erop klommen, is allesbehalve afdoende. Zo hadden jullie geen enkele zekerheid dat de taliban niet tot bij jullie huis zouden geraken en dat u en uw familie bijgevolg veilig waren. Dat hier dan ook op geen enkele manier geanticipeerd werd op mogelijke problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de bedreigingen door de taliban.

Voorts namen de taliban de macht over. Ze kwamen naar jullie huis, maar opnieuw leek uw familie hier weinig graten in te zien. Nochtans gaven de taliban zeer duidelijk aan dat ze op zoek waren naar u en konden ze volgens uw verklaringen doen wat ze wilden (CGVS, p.19). Dat uw familie na het eerste bezoek van de taliban opnieuw geen stappen leek te ondernemen ter hun bescherming en zelfs na het tweede bezoek van de taliban geen enkele maatregel of actie ondernomen werd, tart alle verbeelding. Waar u nog aanhaalde dat u toen een kind was, waardoor jullie niet dachten dat ze u zouden vermoorden en dat u dacht dat ze u zouden vergeven (CGVS, p.20), dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen geen steek houden. Zo waren de taliban u reeds langere tijd aan het bedreigen en zouden ze de moeite gedaan hebben om naar uw huis te komen. Dat u en uw familie bijgevolg zouden geloven dat ze u niet zouden meenemen of doden, is niet aannemelijk. Ook het gegeven dat de taliban u zou vergeven terwijl ze reeds een dreigbrief stuurden en meermaals naar uw huis kwamen, slaat nergens op. U nogmaals gewezen op het feit dat uw leven in gevaar zou geweest zijn en het bijgevolg niet logisch was om in het dorp te blijven ook al heeft u daar uw huis, velden en verwanten, bleef u herhalen dat het niet gemakkelijk was om te vertrekken en jullie elders geen plek om te wonen hadden (CGVS, p.21). Het feit dat uw familie echter ook maar enig risico leek te nemen inzake uw leven door u geenszins in veiligheid te brengen en wachtte tot er zich een schietincident voordeed om het dorp te verlaten, doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor de taliban.

Tenslotte overtuigen uw verklaringen omtrent de nasleep van de problemen niet. Zo stelde u niet te weten of uw familie na uw vertrek nog iets hoorde van de taliban. U vroeg dit niet aan uw vader en ook uw vader vertelde u niets (CGVS, p.21). Dat uw familie u niet op de hoogte zou stellen indien er meer nieuws zou zijn over de problemen met de taliban of indien er zich nog verdere ontwikkelingen zouden hebben voorgedaan, is daarbij weinig ernstig te noemen. Het betreffen immers elementen die direct gelinkt zijn aan de zogenaamde problemen die u zou hebben ervaren en u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst zouden hebben gebracht. In dit verband kan moeilijk worden ingezien met welke reden uw familie u over enige verdere problemen niet zou hebben ingelicht, nu dit ook van belang is voor uw verzoek om internationale bescherming. Dat u hier bovendien zelf nooit bij uw familie naar zou hebben gepolst en dus klaarblijkelijk geen verdere interesse zou hebben getoond in wat in wezen uw eigen asielmotieven zijn, mag uiterst verbazingwekkend zijn. Het voorgaande doet de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees dan ook verder kelderen. De vaststelling dringt zich dan ook op dat uw familieleden hun leven in Afghanistan blijkbaar kunnen verder zetten zonder concrete problemen gelinkt aan uw asielmotieven. Waar u nog aanhaalde dat uw familie in Kabul verblijft en telkens dient te verhuizen, dient opgemerkt te worden dat dit blote beweringen betreffen, die u op geen enkele manier staakt. Ook uw verklaringen hieromtrent blijven vaag en weinig doorleefd. Zo zou u niet meer gevraagd hebben waar ze momenteel verblijven in Kabul, hetgeen toch opmerkelijk is (CGVS, p.11). Ook op de vraag of ze van Jalalabad stad onmiddellijk in de wijk Kalai Zaman Khan gingen wonen in de stad Kabul heeft u geen antwoord. Dat u echter niet op de hoogte zou zijn van hun exactere verblijfplaatsen doet de wenkbrauwen fronsen. Het is niet onlogisch te verwachten dat u zou weten waar ze verblijven en in welke accommodatie, zeker daar u nog steeds contact met hen heeft (CGVS, p.13). Zo verbleven ze in de wijk Kalai Zaman Khan in een huis dat jullie verwanten aan hen gaven en zouden ze bij een verhuis een nieuwe woonplaats moeten zoeken. U slaagt er dan ook niet in om uw verklaringen omtrent hun verblijf in Kabul aannemelijk te maken. Zelfs indien uw gezin effectief in Kabul verblijft, bemerkt het CGVS dat ze hun leven daar verder kunnen zetten zonder concrete problemen gelinkt aan uw vermeende asielmotieven, u geeft ook aan dat uw vader er werkt wanneer hij werk vindt, hetgeen de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees bij terugkeer verder op de helling zet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat u in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen uw moeder, vader, uw broers en zussen nog steeds in Afghanistan, al dan niet in uw geboortedorp Karamar of in de stad Kabul. Daarbij kan worden opgemerkt dat uw familie geen verdere concrete problemen kende na uw vertrek, noch dat er aan uw vermeende problemen met de taliban enig geloof gehecht kan worden. Bij een terugkeer naar Afghanistan heeft u bijgevolg nog steeds een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen.

In tweede instantie haalde uw advocaat aan dat u vanwege uw leeftijd en uw leven in België verwesterd zou zijn of een gepercipieerde verwestersing zou toegeschreven kunnen worden, hetgeen eveneens een vrees in uw hoofde voor de taliban betekent bij terugkeer naar Afghanistan. Allereerst is het zeer opmerkelijk dat uzelf geen gewag maakt van 'verwestersing' wanneer u de kans kreeg om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer, maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Voorts moet worden vastgesteld dat u de eerste vormende jaren van uw leven in Afghanistan hebt doorgebracht, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u er zes jaar naar school geweest, volgde u religieuze les in de moskee, heeft u tot op heden contact onderhouden met uw familie en kunt u bij terugkeer rekenen op een familiaal netwerk. Ook in België heeft u de Afghaanse cultuur onderhouden.

Zo spreekt u hier af met Afghaanse vrienden en doen jullie wat sightseeing of spelen jullie cricket (CGVS, p.10). Ook gaat het utoefenen van uw religie nog steeds goed. Gevraagd hoe het is om moslim te zijn in België, gaf u aan "het is zoals in Afghanistan te zijn" (CGVS, p.5). U bidt hier, u nam deel aan de ramadan op de momenten dat u niet op school zat noch ziek was (CGVS, p.5). Waar u hier in België naar school gaat en de Franse taal leert, dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. U toont geenszins op concrete wijze aan dat u daadwerkelijk nieuwe normen en waarden heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en deze van uw moeder, grootmoeder, broers P., I. en S. en zussen H. en R. staven louter jullie identiteit, echter dient opnieuw verwezen worden naar de objectieve informatie, die supra reeds vermeld werd, waaruit blijkt dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara's hebben dan ook sowieso weinig bewijswaarde. Bovendien leveren deze geen enkel bewijs inzake uw vermeende vrees voor de taliban. Dit geldt evenzeer voor de vaccinatiekaart van uw broer M.. Verder legde u nog een dreigbrief van de taliban voor. Deze werd supra reeds besproken. De authenticiteit en bewijswaarde van deze kopie zijn niet gegarandeerd. Ook hebben documenten sowieso slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is. Deze dreigbrief kan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 3 van het EVRM; de artikelen 2 en 3 van het Anti-folterverdrag; artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag; de artikelen 6 en 7 IVBPR en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat eerst in op het voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie. Hij stelt dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de commissaris-generaal onvoldoende actief heeft bijgedragen tot het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen en onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat er een acuut gebrek is aan dergelijke informatie. Hij verwijst naar de recente UNHCR “Guidance Note” aangaande internationale beschermingsnoden van Afghanen van februari 2023 dat in grote lijnen zijn eerdere “Guidance Note” van februari 2022 bevestigt en waarin UNHCR wijst op het gebrek aan volledige en verifieerbare informatie waardoor het nog steeds niet mogelijk is alomvattende richtlijnen te geven. UNHCR roept de state op terughoudend te zijn daaraan negatieve conclusies te verbinden aangaande het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees bij gevluchte Afghanen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de bijzonder gezaghebbende waarde van UNHCR-adviezen miskent zonder afdoende te motiveren waarom ze ervan afwijkt en dat, waar zij zich wel baseert op de EUAA update van januari 2023, het belangrijk is dat EU AA daarin wijst op het feit dat de omvang en impact van de veranderingen in Afghanistan nog steeds niet voldoende duidelijk is. Verzoeker wijst in dit verband ook op de uitvoerige analyse van 16 juni 2022 door NANSEN over het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA door de commissaris-generaal en stelt dat in bepaalde situaties en ten aanzien van specifieke thema's het nog steeds niet duidelijk is of er met zekerheid kan vastgesteld worden dat er geen nood aan internationale bescherming is, en dat in dit omstandigheden het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast volgens het UNHCR.

Met betrekking tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen stelt verzoeker te volharden in deze verklaringen en dat de commissaris-generaal haar beoordelingsbevoegdheid op al te subjectieve wijze heeft uitgeoefend en van de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie heeft gegeven.

Ten eerste stelt verzoeker, wat betreft het motief dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban bommen op dergelijke open locatie zouden plaatsen terwijl andere zich in de omgeving kunnen bevinden, dat verzoeker aangaf dat het om een plaats gaat waar veel auto's van het nationaal leger passeerden naar hun controlepost en dat dit zou kunnen verklaren waarom ze de bommen daar plaatsten (NPO, p. 15). Hij merkt daarbij op dat de commissaris-generaal hierbij een inschatting maakt van de veronderstelde intentie en gedrag van derde personen, die volgens verzoeker irrelevant zijn bij voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Dit getuigt volgens verzoeker van een subjectief verwachtingspatroon zonder enige wetenschappelijke basis en hierdoor worden ook op onwettige wijze voorwaarden toegevoegd aan de wettelijke bepalingen inzake de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust.

Wat betreft de door de commissaris-generaal vastgestelde onlogische en vage elementen werpt verzoeker op dat bij deze vaststellingen geen rekening wordt gehouden met zijn zeer jonge leeftijd ten tijde van deze gebeurtenissen. Hij was toen immers slechts twaalf jaar. Wat betreft de twijfels die hij had de personen die hij er zag, stelt verzoeker dat hij op school aangeleerd werd om steeds alert te zijn en verdachte mensen te signaleren, en wist dat er enkele maanden voordien een ontploffing had plaatsgevonden op dezelfde plek en deze mensen niet kende. Hij benadrukt dat hij verklaarde verward te zijn doordat ze ‘een bedekt gezicht hadden en de anderen lange kleren’ (NPO, p. 16). Verzoeker was een jong kind dat iets verdacht zag en naar

zijn vader rende om het te vertellen. Verzoeker acht het vreemd dat de commissaris-generaal dit bevreemdend acht.

Waar de commissaris-generaal meent dat het vreemd is dat de politie verzoeker meteen in vertrouwen nam en het leger zou informeren, wijst verzoeker er op dat het niet meer dan normaal is dat de politie verzoekers verklaring serieus namen gezien de aanwezigheid van de taliban in verzoekers dorp en de recente ontploffing op dezelfde plaats. Hij citeert zijn verklaringen hierover (NPO, p. 17) en licht toe dat verzoeker onmiddellijk naar huis werd gestuurd nadat hij deze informatie had gegeven en dus niet geweten is welke stappen werden genomen tussen het meedelen van de informatie door verzoeker en de oproeping van het nationaal leger. Hij oppert dat het kan zijn dat de politie eerst nog zelf ging kijken en bovendien betreft dit argument opnieuw een inschatting van het gedrag van derde personen. Waar de commissaris-generaal het weinig geloofwaardig acht dat verzoeker geen informatie zou hebben bekomen over de talibanleden die hij had gezien, wordt opnieuw voorbijgegaan aan de jonge leeftijd van verzoeker op dat moment en wijst erop dat het normaal is dat de politie dit niet meteen zou vertellen aan een klein kind. Voorts wijst verzoeker op zijn verklaringen over wanneer hij de dreigbrief van de taliban kreeg (NPO, p. 18) en stelt dat hij de problemen dus kreeg nadat hij de prijs in ontvangst nam en voordien de taliban niet wist wie hij was. Opnieuw gaat het om een inschatting van het gedrag van een derde persoon, stelt verzoeker.

Verzoeker stelt vervolgens dat de commissaris-generaal opnieuw voorbijgaat aan zijn jeugdige leeftijd waar in de bestreden beslissing verzoekers verklaringen over de werkwijze van de taliban ongeloofwaardig worden geacht en het niet aannemelijk wordt bevonden dat dat ze geduld zouden gehad hebben en daarnaast weinig concrete pogingen ondernamen om hem te pakken te krijgen. Wat betreft de handelingen van zijn familie citeert verzoeker zijn verklaringen (NPO, p. 18) en wijst erop dat hij verklaarde dat in de toenmalige context de taliban geen burgerhuizen zomaar binnenkwamen zoals dat nu het geval is. Hij wijst er andermaal op dat hij nog maar een kind was en dat ze er niet aan konden denken dat ze hem effectief zouden doden maar dat ze na de beschieting van zijn vader inzagen dat ze hem waarschijnlijk zouden doden (NPO, p. 20). Hij benadrukt verder dat tussen het eerste dreigement van de taliban en het beschieten van zijn vader slechts één dag was en dat hen niet kan verweten worden dat zij nog niet meteen in actie schoten.

Waar de commissaris-generaal stelt dat zijn familieleden in Afghanistan hun leven kunnen verderzetten zonder concrete problemen gelinkt aan zijn asielmotieven, gaat de commissaris-generaal te licht over de situatie van zijn familie die voortaan in Kaboel woont. Hij herhaalt dat zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van het persoonlijk onderhoud een verklaring zou kunnen bieden voor eventuele onduidelijkheden in zijn verklaringen en dat de commissaris-generaal niet afdoende rekening houdt met de impact van zijn leeftijd op zowel zijn ervaringen als de herinnering eraan. De commissaris-generaal laat na aan zijn jeugdige leeftijd en maturiteit het vereiste gewicht te geven bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en geeft ook niet aan hoe en in welke mate daar dan wel rekening mee gehouden zijn. Er moet ook rekening worden gehouden met de mogelijkheid dat verzoeker psychologisch erg kwetsbaar is gezien de potentieel traumatische gebeurtenissen die hij als minderjarige in Afghanistan en tijdens zijn vlucht meemaakte. Hij verwijst naar de UNHCR richtlijnen inzake de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen en stelt dat een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel noodzakelijk is bij dergelijke verzoeken. Hij meent dat deze vaststellingen volstaan om de geloofwaardigheidsanalyse van de commissaris-generaal als onafdoende terzijde te schuiven en onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad besluit verzoeker dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind en de onderzoekspllicht schendt. Verder stelt verzoeker dat zijn aangehaalde vervolgingsvrees wel degelijk gegrond is en dat zijn objectieve vrees erin bestaat dat hij door de taliban zou aanzien worden als een spion doordat hij verdachte gebeurtenissen doorspeelde aan de politie. Hij citeert vervolgens uit een OSAR rapport inzake risicoprofielen in Afghanistan van 2 november 2022 en stelt dat hij omdat hij informatie doorspeelde als een aanhanger van het oude regime zou kunnen beschouwd worden.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven verwestering).

Hij gaat uitvoerig in op recente arresten van de Raad en wijst op wetenschappelijk onderzoek waaruit blijkt dat de sociale en persoonlijkheidsontwikkeling inderdaad plaatsvindt tijdens de vormgevende adolescentie. Hij benadrukt dat hoe jonger men is, hoe moeilijker een eventuele re-integratie is en hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het in regel is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of te wijzigen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als verwesterd beschouwd zal worden. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Hij stelt dat hij zich bepaalde westerse normen en waarden heeft eigengemaakt tijdens zijn verblijf buiten Afghanistan en in België en dat deze gewijzigde geesteshouding in de huidige Afghaanse realiteit ondenkbaar is gelet op het gebrek aan verdraagzaamheid voor andersdenkenden door de ultra-conservatieve toepassing van de sharia door de huidige machthebbers.

Toegepast op verzoekers situatie betoogt hij dat bij de risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging verschillende risicofactoren in overweging moeten genomen worden en die in de rechtspraak van de Raad naar voor komen, zoals leeftijd, de mate van integratie in de Belgische samenleving, de duur van het verblijf in het westen en de zichtbaarheid van de verzoeker en diens normoverschrijding.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling hiervan tot de onderzoeksplicht behoort van de commissaris-generaal en dat deze nalaat concreet te onderzoeken in welke mate verzoeker in staat zal zijn om zich opnieuw te kunnen aanpassen aan de sterk gewijzigde Afghaanse werkelijkheid. Hij wijst erop dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij dit asielmotief op eigen initiatief had moeten kenbaar maken en dat het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een prospectieve beoordeling vereist van de vervolgingsvrees. Bovendien zijn er volgens verzoeker duidelijke risicobepalende elementen bij verzoeker aanwezig waardoor hij gepercipieerd zal worden als verwesterd en niet meer in staat zal zijn 'het spel te spelen' in geval van terugkeer.

Ten eerste haalt verzoeker aan dat hij op uiterst jonge leeftijd, 12 jaar, Afghanistan meer dan twee jaar geleden heeft verlaten en de hele tijd in België verbleef zodat hij al die tijd geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij, geen enkele recente ervaring heeft met de huidige door de taliban opgelegde regels en geen weet heeft van welke lokale codes nu in Afghanistan gelden. Ten tweede impliceert de jonge leeftijd waarop hij is toegekomen en zijn verblijf in Europa een noodzakelijke aanpassing en integratie in de Belgische samenleving tijdens een vormgevende periode in zijn leven. Een aantal individuele elementen wijzen op een verregaande mate van integratie en inburgering die aantonen dat dermate geconfronteerd is geweest met bepaalde westerse normen en waarden dat zijn verblijf in Europa een significante impact heeft gehad op zijn persoonlijke ontwikkeling, gedrag en vorming van zijn identiteit. Zo kent hij de Afghaanse maanden niet meer en stelde hij "*de kalender hier kan ik wel zeggen bv; 2023*" (NPO, p. 6). De manier waarop hij in België verder is opgevoed en zich persoonlijk heeft ontwikkeld is niet hetzelfde geweest als wanneer hij verder in Afghanistan zou opgegroeid zijn. Ten derde wordt in de rechtspraak van de Raad doorslaggevend belang gehecht aan de specifieke aandacht die iemand te beurt kan vallen bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen minstens blijkt dat hij zich absoluut niet wil aanpassen aan de intussen sterk gewijzigde Afghaanse werkelijkheid.

De commissaris-generaal geeft volgens verzoeker ook niet op afdoende wijze aan waarop zij zich baseert om te stellen dat hij effectief in staat zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan het huidige Afghanistan nu zij het gewijzigde maatschappijbeeld van verzoeker niet onderzoekt.

Verzoeker betoogt dat waar tijdens het persoonlijk onderhoud gealludeerd werd op het feit dat verzoekers familie naar Kaboel vluchtte en dat verzoeker daar met hen zou kunnen leven, rekening dient te worden gehouden met het feit dat er volgens het UNHCR geen sprake is van een intern vluchtalternatief in Afghanistan en dat dit ook bevestigd wordt in de EUAA "*Country Guidance*" en de rechtspraak van de Raad. Hij wijst er ook op dat niet betwist is dat verzoeker afkomstig is uit een rurale omgeving in de provincie Kunar waar volgens de EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023, ISKP aanwezig is (EUAA, p. 13).

Verzoeker besluit dat op basis van de uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Hij houdt vooreerst een uitvoerig betoog over het problematische gebrek aan actuele, accurate, gedetailleerde informatie over de risico's als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Hij betoogt onder verwijzing naar onder meer de nota van NANSSEN, "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" dat de gebruikte bronnen niet actueel zijn maar ook niet volledig en verwijzen naar secundaire bronnen terwijl primaire bronnen beschikbaar zijn. Inzake de gevolgen ingeval van terugkeer is er onvoldoende informatie beschikbaar aangezien na de machtsovername nauwelijks of geen Afghanen gedwongen zijn teruggekeerd uit Westerse landen naar Afghanistan. In de EUAA informatie wordt ook gesteld dat er geen recente relevante informatie beschikbaar is over de toegang tot de operationele luchthavens in Afghanistan terwijl de taliban wel de weg tussen de luchthavens en Kaboel patrouilleren. Verzoeker verwijst zelf naar emails van 22 december 2022 van Afghanistan expert Thomas Ruttig waaruit blijkt dat er geen algemene conclusies kunnen getrokken worden met betrekking tot de vraag of een louter verblijf in Europa geen aanleiding zou geven tot vervolging (stuk 3) en een recente rapport van de Danish Refugee Council van 30 december 2022. Daarin zijn bijdragen van verschillende experts opgenomen, waaronder een uiteenzetten van Schuster die ingaat op het risico dat terugkeerders lopen omdat ze verdacht worden besmet te zijn door hun ervaring in Europa, wat ook speelt binnen de lokale gemeenschap. Deze experte benadrukt verder het belang van een familiaal netwerk bij terugkeer en zij merkt op dat het moeilijk is om te weten wat er vandaag op het terrein gebeurt. Hij besluit dit betoog door te stellen dat bij gebrek aan duidelijke, actuele en betrouwbare informatie over hoe de taliban omgaat met Afghanen die na jarenlange afwezigheid en verblijf in Europa terugkeren, kan het concrete en individuele risico in geval van terugkeer niet op voldoende zorgvuldige en nauwkeurige wijze ingeschat worden en kan bijgevolg niet besloten worden dat er in geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Vervolgens bespreekt verzoeker de historische informatie over de omgang van de taliban met terugkerende Afghanen uit het Westen voor de machtsovername in augustus 2021. Volgens verzoeker blijkt uit een aantal bronnen van vóór de machtsovername door de taliban in augustus 2021 dat Afghanen die lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade liepen omwille van (de perceptie) 'verwesterd' te zijn, zeker als daarbij ook sprake is van specifieke, individuele elementen

(zie eerder). Hij citeert in dit verband uitvoerig uit wetenschappelijk onderzoek van onder meer Friederike Stahlmann, "*Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans*", Diakonie Deutschland, juni 2021, OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*", 26 maart 2021 en ASYLOS, "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*", augustus 2017. Ook hieruit kan volgens verzoeker worden besloten dat een uit het Westen teruggekeerde Afghaanse vluchteling, die internationale bescherming heeft gezocht in Europa ook vandaag tot een risicoprofiel behoort en dat er om die reden een gegronde vervolgingsvrees kan aangenomen worden cf. artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade cf. artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte betoogt verzoeker dat ook de huidige beperkt beschikbare informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij stelt dat de publieke verklaringen van de taliban en de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan nuttig kunnen zijn bij de beoordeling van de vervolgingsvrees aangezien ze inzicht verschaffen in de wijze waarop de centrale de facto autoriteiten hun beleid verder vormgeven, toepassen en uitvoeren. Hij wijst erop dat de EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 aangeeft dat er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban een zeer strikte naleving van de sharia toepassen. Hij stelt dat een analyse van recente beleidsbeslissingen van de taliban tot de conclusie leidt dat er weinig elementen zijn die erop wijzen dat er sprake zou zijn van een beleid dat er niet op gericht zou zijn om terugkeerders uit Europa te vervolgen. Hoewel de taliban sinds ze aan de macht zijn gekomen, beloofden gematigder te regeren dan ze onder hun vorige bewind deden, heeft de de facto-regering sindsdien in de feiten zowat alle verworven rechten en vrijheden teruggeschroefd en ingeperkt, zo betoogt verzoeker die ter staving citeert uit OSAR, "*Afghanistan : profils à risque | Mise à jour de l'analyse pays de l'OSAR*", 2 november 2022, p. 4-8, een selectie van berichten op de OSAR website over recente ontwikkelingen tot 10 juli 2023 en de analyse van recente beleidsbeslissingen van de taliban door Thomas Ruttig op diens blog, die onder meer in het kader van het verbod op secundair onderwijs voor meisjes erop wijst dat de taliban leiding voorrang geeft aan religieuze boven seculiere kennis en dat het verbod voor vrouwen om voor hulporganisaties te werken deel uitmaakt van een breed religieus heropvoedingsprogramma waaraan de taliban hun volledig rechteloze onderdanen willen onderwerpen. Verzoeker citeert ook uit Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, "*Quarterly Report to the United States Congress*" van 30 oktober 2022 waarin geconcludeerd wordt dat de huidige omstandigheden voor de Afghaanse bevolking vergelijkbaar zijn met die onder het taliban-bewind in de jaren '90.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij betreurt de interpretatie door de Raad en stelt dat wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende de facto regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes. Hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan overwegend veroorzaakt wordt door en het gevolg is van de machtsverovering op zich door een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en dat hij bijgevolg in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Tenslotte gaat verzoeker in een vierde onderdeel kort in op de actuele veiligheidssituatie. Hij behoudt zich het recht voor dit onderdeel van het middel tot het sluiten van de debatten verder uit te werken gelet op het gebrek aan concrete en betrouwbare actuele en nauwkeurige informatie en stelt dat Kunar, de regio van verzoeker, door de VN Veiligheidsraad wordt beschouwd als één van de vier provincies die het meest door het conflict getroffen is en dat volgens diezelfde objectieve informatie Kunar één van de regio's in Afghanistan is waar het gewapend verzet tegen de taliban het hevigst gevoerd wordt en waar het gewapend conflict tussen ISKP en de taliban het hevigst woedt.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van 17 juli 2023;
2. Bewijs dat verzoeker over de kosteloze juridische tweedelijsbijstand beschikt cf. art. 508/1 Ger. Wb.;
3. Mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 7 augustus 2024 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

(1) EUAA COI Query "*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>; (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf en (11) EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments_\(europa.eu\)](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf). In de aanvullende nota wordt ook verwezen naar EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 13 augustus 2024 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht:

1. Foto's activiteiten;
2. Schoolrapporten DASPA;
3. Contract vrijwilligerswerk 'Service d'hébergement L'Etape de Cul-des-sarts';
4. Arbeidsovereenkomst jobstudent;
5. Attestation SASER;
6. Attestation de F.S. Equipe socioéducative de L'Etape;
7. Contract abonnement Fitness.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de

Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingssplijcht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legde een kopie van zijn taskara voor. Hij werd bij binnenkomst in België geregistreerd als niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming. Er werd geen twijfel geuit over de ingeroepen minderjarigheid (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 2) en aan verzoeker werd een voogd toegewezen (Service des Tutelles, 13 janvier 2023). Verzoeker is nog steeds

minderjarig. Ook verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit en zijn afkomst uit het dorp Karamar in het district Narang van de provincie Kunar worden niet betwist.

Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet).

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt: *“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Dit beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met hun leeftijd en maturiteit.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige.

Uit dit alles volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen. Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 22 December 2009, § 11-12).

Het onderzoek en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van niet-begeleide minderjarige verzoekers uit Afghanistan moet met bijzondere voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige situatie in Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat kindermisbruik in Afghanistan wijdverspreid is in de Afghaanse samenleving, dat rekrutering van kinderen in hun tienerjaren door de taliban en ISKP voorkomt net zoals kinderarbeid en handel in kinderen als overlevingsstrategie voor families en dat de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan het risico om onderworpen te worden aan vervolging aanzienlijk verhoogt (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, May 2024, p. 79-85).

5.3. Verzoeker beroept zich onder meer op zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als ‘verwesterd’ of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft overschreden en om die reden aan vervolgingsdaden te zullen worden onderworpen. Hij bespreekt landenrapporten inzake de behandeling van personen die in het verleden vanuit Westerse landen naar Afghanistan zijn teruggekeerd, de strikte toepassing van de sharia door het huidige talibanbewind in Afghanistan en verwijst naar zijn concrete individuele omstandigheden, zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en aankomst in België en de evolutie die hij als niet-begeleide minderjarige in België heeft doorgemaakt.

5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.

De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdiens’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdiensstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdiens, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdiensstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdiens op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdiensstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdiensstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdiensstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdiens in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdiensstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdiensstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7

november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het Hof heeft er ook op gewezen dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelving hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn en kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2024, C-646/21, K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, punten 51 en 52).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het

MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking

hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele

problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal en verzoeker verwijzen, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Hierboven werd reeds gewezen dat verzoeker als niet begeleide-minderjarige verzoeker om internationale bescherming in België is aangekomen en dat hem een voogd werd toegewezen en dat hij nog steeds minderjarig is. Volgens zijn op dit punt niet betwiste verklaringen bij zijn aankomst in augustus 2022, vertrok verzoeker ongeveer een jaar eerder uit Afghanistan (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 3.) en verbleef hij op zijn reis naar België onder meer ongeveer drie maanden in Turkije, en ongeveer drie maanden in Servië en Bosnië (Verklaring DVZ, vraag 34). Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeveer twaalf jaar oud was toen hij Afghanistan heeft verlaten onmiddellijk na de machtsovername door de taliban. Waar in de bestreden beslissing wordt aangestipt dat verzoeker de eerste vormende jaren van zijn leven in Afghanistan heeft doorgebracht en dat hieruit kan afgeleid worden dat hij in Afghanistan, waar hij zes jaar naar school ging en religieuze les volgde, al een zekere maturiteit had en gevormd naar Afgaanse waarden en normen, kan niet worden voorbijgegaan worden, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift, aan het gegeven dat verzoeker nog zeer jong was toen hij Afghanistan verliet en ondertussen een belangrijk deel van zijn puberteit doorbrengt in de geseculariseerde Belgische samenleving.

Voorts blijkt uit het door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota neergelegde schoolrapporten van het schooljaar 2023/2024 dat verzoeker DASPA-onderwijs volgt en dat hij erin wordt geprezen als een enthousiaste leerling met een voorbeeldige attitude die grote vorderingen heeft gemaakt onder meer wat zijn kennis van het Frans betreft (Aanvullende nota, stuk 2). Ook verzoekers voogd bevestigt zijn uitstekende kennis van het Frans die eveneens blijkt uit verzoekers toelichting ter terechtzitting en zijn voorbeeldige schoolparcours. In de verklaring van L.M. , namens het Equipe socioéducatieve de L’Etape, het centrum voor niet-begeleide minderjarigen waar verzoeker verblijft, wordt verder gesteld dat hij in slechts acht maanden van DASPA 3 naar DASPA 1 is gegaan en dat hij in het nieuwe schooljaar een technische richting zal volgen in het CESaint Joseph in Cimay, een katholieke school. In deze verklaring wordt ook gesteld dat verzoeker een voorbeeld is voor anderen en dat hij in zijn groep in het centrum en op school als een ‘grote broer’ wordt gezien, die jongere kinderen helpt bij het functioneren in het centrum in het algemeen en dat hij regelmatig kookt in het centrum voor de jongeren. Verzoeker legt bij zijn aanvullende nota ook een kopie voor van een vrijwilligerscontract met Le Service d’hébergement, L’Etape de Cul-des-Sarts en een kopie van een contract voor studentenarbeid bij een supermarkt (aanvullende nota verzoeker, stukken 3 en 4). Hieruit blijkt dat hij zich engageert als vrijwilliger en naast zijn studies ook studentenarbeid verricht. In het “*attestation de participation*” van de provincie Namen, wordt bevestigd dat verzoeker modules heeft gevolgd over “*la vie affective et sexuelle*” in het opvangcentrum L’Etape. Uit het neergelegde abonnement bij een fitnessclub en zijn toelichting ter terechtzitting blijkt dat hij regelmatig gaat fitnessen. Verder licht verzoeker ter terechtzitting toe dat hij als vrijwilliger bij L’Etape onder meer bejaarden helpt en mensen in de buurt helpt met tuinieren en legt uit dat hij dit doet omdat mensen hem hebben geholpen toen hij hier aankwam en hij iets wil terugdoen en iets van zijn leven wil maken. De foto's die aan de aanvullende nota worden toegevoegd tonen verzoeker tijdens verschillende activiteiten in het gezelschap van andere jongeren en vrouwelijke begeleidsters. Verzoekers voogd licht ter terechtzitting toe dat hij pas enkele maanden nadat verzoeker was aangekomen is aangesteld als voogd omdat de Dienst Voogdij kampt met een gebrek aan voogden en dat zijn pupil het zeer goed doet op school. Hij benadrukt de positieve evolutie van verzoeker die als een zeer kwetsbaar persoon op zeer jonge leeftijd in België is binnengekomen maar ondertussen uitstekend Frans spreekt, zich integreert in de samenleving en een grote verantwoordelijkheidszin heeft. Hij zet verder uiteen dat verzoeker heeft aangegeven een cursus sociaal animator te willen volgen en dat het in de regio waar verzoeker verblijft niet gemakkelijk is om een studentenjob te vinden, maar dat verzoeker hier zeer gemotiveerd voor was en hierin ook is geslaagd.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker naar school gaat, een uitstekende kennis heeft opgebouwd van de Franse taal, zich engageert als vrijwilliger en ook een studentenjob heeft, dat hij al geruime tijd naar een katholieke school gaat waar hij ook godsdienst volgt en in het opvangcentrum modules heeft gevolgd over seksualiteit en affectiviteit.

Uit alles blijkt dat verzoeker zich sinds zijn aankomst in België openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige wordt ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit heeft plaatsgevonden tijdens zijn ontwikkeling als minderjarige en jonge adolescente tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen

Er kan daarbij, in het geval van verzoeker, gelet op zijn zeer jonge leeftijd bij aankomst en zijn hoger geschetste traject in België, waaronder zijn scholing in een katholieke school, zijn vrijwilligerswerk en sociaal engagement, wat in schril contrast staat met de strikt religieuze maatschappijvisie van het talibanregime en de traditionele visie op genderrollen en het verwachtingspatroon ten aanzien van (jonge) mannen in de Afghaanse samenleving, worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling en opvattingen als niet-begeleide minderjarige en de wijze waarop hij zich gedraagt. Dit verhoogt in belangrijke mate het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast of beïnvloed door de waarden en normen van een westerse samenleving.

Voorts is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Karamar in het district Narang in de provincie Kunar. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat na zijn vertrek uit Afghanistan zijn familie naar Kabul vluchtte maar telkens moest verhuizen en dat hij weinig met zijn familie sprak toen hij onderweg was (NPO, p. 11). Verzoeker verklaart ook ter terechtzitting dat hij nog weinig contact heeft met zijn familie en momenteel niet weet waar zij zijn. Met betrekking tot de regio waar verzoeker verbleef voor zijn vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat Kunar, dat lang een bolwerk was voor ISKP, samen met de andere Noordoostelijke provincie Nangarhar en Kabul, de provincie is waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, Algemeen Ambtsbericht, juni 2023, p. 36). ISKP is een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is. De aanwezigheid van ISKP in Kunar kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP-aanhangers als onislamitisch zal gezien worden.

De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoeker regelmatig naar school gaat en gemotiveerd is om zijn scholing verder te zetten. Zoals reeds aangehaald is de opperste leider van de taliban vastberaden om de taliban interpretatie van de sharia uit te voeren en zo de samenleving te zuiveren. Het verbod op het onderwijs voor meisjes na het lager onderwijs moet in deze context niet alleen worden gezien als een aanval tegen onderwijs voor vrouwen maar tegen westers onderwijs als dusdanig (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2013, p. 94).

Recent zijn de inspanningen om het seculier onderwijs te bannen verder opgedreven en sinds september 2023 is het religieuze onderwijs uitgebreid. Er waren op 15 augustus 2023 15.000 madrassas over het hele land, gefinancierd door de nationale begroting en waar religieuze onderwerpen worden onderwezen met uitzondering van enkele wetenschappelijke vakken. De taliban plannen de aanwerving van 100.000 madrasa leerkrachten en volgens UNAMA zijn er plannen om het aantal madrassas in het land nog significant te verhogen. Madrasa onderwijs is voor meisjes boven de zesde graad het enige beschikbare onderwijs. Ook werden een aantal hervormingen ondertussen doorgevoerd in het Afghaanse onderwijssysteem, waaronder een herziening van het schoolcurriculum om het in overeenstemming te brengen met de sharia.

Hieruit blijkt het (middelbaar) onderwijs voor jongens in Afghanistan in het teken staat van de strenge interpretatie van de sharia door de taliban en er kan ook aangenomen worden dat daarbij concepten als gelijkheid van mannen en vrouwen en mensenrechten, zoals die in het onderwijs in België worden geïnterpreteerd en veelvuldig aan bod komen, gelet op de zuivering van de Afghaanse samenleving die de opperste leider voor ogen heeft, daarbij sterk afgewezen worden. Indien verzoeker in geval van terugkeer zijn scholing wenst verder te zetten, kan, niet worden uitgesloten dat hij ook omwille van zijn reeds hier genoten scholing hierop verkeerd reageert en in de negatieve belangstelling komt van medeleerlingen en leraars die onder controle staan van de taliban.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet of nauwelijks vertrouwd is, nu niet betwist is dat verzoeker kort na de machtsovername uit Afghanistan is vertrokken. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Nangarhar, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst.

De Raad merkt ook op dat het beginsel van eenheid van het gezin moet worden afgewogen tegen andere elementen die actueel spelen in het belang van de minderjarige verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, en die *in casu* door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker en de huidige situatie in Afghanistan zwaarder doorwegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en, het hoger belang van het kind indachtig, er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” (UNHCR), punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming.

Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	K. POLLET
-----------------	-----------